

Sest on nüüd jo peale sadda aastat aega, kui Tallinna Toompä kirrikust rahha ja hõbbe asjad ärra warrastud. Kaua aega kulati sedda asja järrele; agga arro ei sadud kuusagilt ja rahwas ütles: „kes on moistnud wõtta, se moistab ka hoida!“ Wimalik sai üks wanna kehwa mees kiinni woetud, kelle kohta, keikide arro järrele, sedda süüd arwati; et temma sedda kül igga wisi salgas. Ommeti jõudsid siit ja sealt tunniustused, mis selgeks näitasid, et temma se warras olli. Mees woeti kiinni ja heideti wangi torni, kus temma seitse aastat järrestiko istus ja igga päaw agga ni paljo wet ja leiba sai, et hing waewalt sees seisis. Et temma nüüd ilma süta olli, siis palus temma kangeste Jummalat, ommas ärra rääkimata iggawuses, et se asji pididi awalikkus sama.

Kord juhtus, et üks suurtsuggo sakš kõrtsolaks ja näggi, kui üks kaltsakas kõrtsokoer pu pulka maast wõttis ja afna higgi sisse kirjutas. Sakš küsis: „Mis se on, mis sa kirjutas?“ — „Ma ei olle ommal ello ajal

mitte kirjutada moistnud,“ kostis mees, „agga mul tuli himmo peale, afna peale kirja teha.“

„Wata“, ütles sakš „sinna olled seia kirjutanud: „Minna ollen se Toompä kirriko warras! minna ollen se Toompä kirriko warras!“

Sakš lastis meest kiinni wõtta ja kohta ette wia, kus temma ka keik ülles tunnistas ja pärrast omma ärra tenitud palka sai.

Kui se ilma süta wang tornist wälja todi, siis olla ta paljas lu ja nahk tükkis kokko waunud, kui üks immeteggia loom. Pitk habbe olli pea põlwest sadik, ja ei olnud temmal pea ennam innimesse näggo. Oh sedda hirmust halledust, mis kõik liinna rahwas, ja kõik, kes tedda ial nägid, temma pärrast tundsid. Igga mees andis ja kinkis temmale rahha ja ridid, et ta kõik rohkest sai. Kas se waene wangimees kaua pärrast sedda ellanud, ei teadnud se wanna 90 aastane mees mulle mitte üttelda, sest se olli temma melest ärra läinud.

Siin näme selgest, et Jummal Ingel, nägematta, selle kirjutaja kät nenda weddas, et